

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523010257
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8523010257.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.11.2025 v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/44/2023 zo dňa 27.09.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. D.
XXX/X, E., okres F.,

u k l a d á:

Podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona účinného od 06.08.2024, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného na výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 5 (päť) rokov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zákona a prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 30.4.2023 v čase okolo 22:28 hod. pod vplyvom alkoholu v množstve minimálne 1,62 g/kg (promile) alkoholu v krvi, ako aj pod vplyvom metamfetamínu v koncentrácii 29,78 ng/ml, viedol po ceste I/77 v smere od G. H. na obec I. v okrese F. J. osobné motorové vozidlo továrenskej značky Audi A6 Avant, čiernej farby, evidenčné číslo F., VIN číslo K., ktorého vlastníkom a držiteľom je spoločnosť B. L. F., ktorej je obžalovaný jediným konateľom, kde počas jazdy sa vo vozidle na mieste spolujazdca nachádzala E. M., narodená X.X.XXXX, trvale bytom F. XXX/X, B. D., pričom v km 18,73, v priamom úseku cesty prešiel do protismernej časti vozovky a tam narazil prednou ľavou časťou vozidla do prednej ľavej časti oproti idúceho osobného motorového vozidla továrenskej značky Peugeot 406, zelenej metalízy, evidenčné

číslo D., VIN číslo B., ktoré v tom čase viedol vodič E. H., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom C. XX, okres D. a v ktorom sa viezli na sedadle spolujazdca G. H., narodený X.X.XXXX, trvale bytom C. XX, okres D. a na zadnom sedadle G. H., narodený X.X.XXXX, trvale bytom C. XX, okres D., pričom v dôsledku dopravnej nehody utrpeli:

poškodená E. M. zranenia, a to pomliaždenie horného konca ľavého predkolenia s veľkou krvnou podkožnou podliatinou - ktoré je z medicínskeho hľadiska poranenie stredne ťažké, vyžadujúce pri nekomplikovanom priebehu hojenia liečenie a práceneschopnosť v priemere 3 až 4 týždne, pomliaždenie pravého kolenného kĺbu a pomliaždenie hrudníka - v oblasti hrudnej kosti a ľavej strany hrudníka, čo sú z medicínskeho hľadiska zranenia ľahké, pričom u menovanej poškodenej bol najmenej do 12.5.2023 sťažený obvyklý spôsob jej života;

poškodený E. H. zranenia, a to polytraumu s ťažkým úrazovým šokom, sériovú zlomeninu 4.-9. rebra vľavo s úrazovým hemopneumotoraxom vľavo (nahromadením vzduchu a krvi v pohrudničnej dutine), pomliaždenie pľúc obojstranne - ťažká forma, zlomeninu panvového kruhu s posunom úlomkov - trieštivú zlomeninu horného a dolného ramienka lonovej kosti vpravo s prechodom na telo, trieštivú zlomeninu lopaty ľavej bedrovej kosti a poranenie bedrovo-krížového kĺbu vľavo, zlomeninu horného konca tela ľavej stehrovej kosti s posunom úlomkov, zlomeninu priečného výbežku 1., 2., 3. a 4. driekového stavca vpravo, úrazové roztrhnutie steny močového mechúra, pomliaždenie pečene s únikom žlče do brušnej dutiny, viacpočetné odreniny v oblasti čela, spánkovej oblasti vľavo, ľavého viečka s krvnými podliatinami, tržnú ranu cca 3 cm v oblasti pravého kolena, drobné tržné rany v oblasti oboch členkov a odreniny v oblasti ľavého stehna, z ktorých najväčším, a to z medicínskeho hľadiska poraním ťažkým je poranenie zlomenina panvového kruhu s posunom úlomkov - trieštivá zlomenina horného a dolného ramienka lonovej kosti vpravo s prechodom na telo, trieštivá zlomenina lopaty ľavej bedrovej kosti a poranenie bedrovo- križového kĺbu vľavo, objektívne vyžadujúce liečenie a práceneschopnosť, ktoré trvá u menovaného poškodeného doposiaľ a počas ktorého v dôsledku utrpených zranení je doposiaľ závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života menovaného poškodeného, ktorý počas celej liečby, ako aj v súčasnosti, je odkázaný na pomoc tretích osôb;

poškodený G. H. F. (nar. X.X.XXXX) zranenia, a to pomliaždenie hrudnej steny obojstranne a podvrtnutie krčnej chrbtice ľahkého stupňa, čo sú z medicínskeho hľadiska zranenia ľahké a objektívne vyžadovali u menovaného poškodeného liečenie a práceneschopnosť od 30.4.2023 do 10.5.2023, počas doby ktorého bol sťažený obvyklý spôsob života poškodeného;

poškodený G. H. ml. (nar. X.X.XXXX) zranenia, a to pomliaždenie ľavej strany hrudníka s prasklinou 11. rebra vľavo, zlomeninu panvy - kĺbovej jamky ľavého bedrového kĺbu s malým posunom úlomkov, podvrtnutie ľavého členkového kĺbu, tržno-zmliaždenú ranu v oblasti ľavej päty a pomliaždenie driekovej oblasti vľavo, z ktorých najzávažnejším, a to ťažkým zranením z medicínskeho hľadiska, bolo poranenie zlomenina panvy - kĺbovej jamky ľavého bedrového kĺbu s malým posunom úlomkov, v dôsledku ktorého stav menovaného poškodeného objektívne vyžadoval liečenie a práceneschopnosť v priemere najmenej 12 týždňov, počas ktorého najmenej po dobu 8 týždňov bol v dôsledku utrpených zranení závažne ovplyvnený obvyklý spôsob života menovaného poškodeného, nakoľko aj pri bežných denných činnostiach bolo nutné, aby chodil s nemeckými barlami a odľahčením ľavej dolnej končatiny;

pričom zároveň obžalovaný vyššie popísaným konaním spôsobil poškodenému E. H. ako vlastníkovi osobného motorového vozidla továrenskej značky Peugeot 406, zelenej metalízy, evidenčné číslo D., škodu najmenej vo výške 220,- eur; po príchode hliadky PZ na miesto nehody bola u obžalovaného dňa 30.4.2023 v čase o 22:43 hod. vykonaná dychová skúška na alkohol, elektronickým meračom AlcoQuant 6020 plus, sériové číslo A410147, číslo merania 2060, ktorou bola u obžalovaného zistená hodnota 0,82 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu, čím vyššie popísaným konaním obžalovaný porušil ustanovenia § 4, ods. 2 písm. d/, § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to závažným spôsobom s poukazom na ustanovenia § 137 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. l/ zákona č. 8/2009 Z. z.

V súlade s ust. § 2 ods. 1 Tr. zákona a podľa ustanovení Tr. zákona účinných od 06.08.2024, za to mu súd uložil podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, obžalovaného na výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona mu uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 4 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku mu uložil aj povinnosť nahradiť trestným činom spôsobenú škodu:

-poškodenej spoločnosti B. N. C., O., IČO: XXXXXXXX, sídlom C. P. X, Q. - H. R. C., pozostávajúcu z vynaložených nákladov na zdravotnú starostlivosť pre poškodeného G. H., nar. XX.XX.XXXX, vo výške 722,83 eur a pozostávajúcu z vynaložených nákladov na zdravotnú starostlivosť pre poškodeného G. H., nar. XX.XX.XXXX, vo výške 2.534,24 eur;

-poškodenej spoločnosti S. N. C., IČO: XXXXXXXX, so sídlom D. XX, Q., pozostávajúcu z vynaložených nákladov na zdravotnú starostlivosť pre poškodenú E. M., vo výške 1.246,67 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku, poškodené spoločnosti B. N. C., O., IČO: XXXXXXXX, sídlom C. P. X, Q. - H. R. C., so zvyškom ňou uplatnených nárokov na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku, odkázal :

-poškodeného E. H., nar. XX.X.XXXX v D., bytom C. XX, okres D., s jeho nárokmi na náhradu škody na civilný proces;

-poškodeného G. H., nar. X.X.XXXX v D., bytom C. XX, okres D., s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces;

-poškodenú E. M., nar. X.X.XXXX v Q. Q., bytom F. XXX/X, B. D., s jej nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, a to proti všetkým jeho výrokom, vrátane konania, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku napadnutého rozsudku uviedol, že je mu ľúto, čo sa stalo kritickej noci a že utrpeli zranenia poškodení, avšak tak ako od samého začiatku tvrdil, podľa jeho jednoznačného názoru predmetnú nehodu nezapríčinil. Je pravdou, že kritického dňa 30.04.2024 v neskorých nočných hodinách viedol svoje osobné motorové vozidlo zn. Audi A6 pod vplyvom alkoholu a omamných látok v smere od G. H. na obec I.. V tejto časti sa k skutku v celom rozsahu priznal. Na jeho obranu uviedol, že pôvodne nemal v pláne viesť osobné motorové vozidlo v takýchto neskorých nočných hodinách, no v dôsledku predchádzajúceho incidentu s jeho bývalým spolupracovníkom sa rozhodol odísť zo spoločného posedenia preč. Je si vedomý, že to bolo nerozvážne rozhodnutie, pričom pôvodne mal v pláne ísť len do obce B. G., kde si chcel nájsť ubytovanie s priateľkou, čo sa mu však nepodarilo, a preto v ceste pokračoval ďalej. Čo sa týka predmetnej dopravnej nehody, chce uviesť, že aj keď mal pozitíve alkoholické nápoje, v čase dopravnej nehody necítil podnaperosť a vnímal vedenie motorového vozidla ako aj okolie a cestnú premávku. Čo sa týka kritického úseku, na ktorom došlo k dopravnej nehode, zbadal osobné motorové vozidlo zn. Mercedes, ktoré išlo v protismere jeho jazdy, ktoré išlo po strede vozovky, kde on jazdil vo svojom pruhu, preto strhol vozidlo doprava, aby sa mu dostatočne a bezpečne vyhol. Vzápätí do ľavej strany jeho vozidla narazilo osobné motorové vozidlo poškodených, pričom mu bol poškodený stĺpik na ľavej strane jeho vozidla. Na to ich odhodilo do zvodidiel a následne zastavil svoje motorové vozidlo. Teda rozhodne popiera, aby so svojím vozidlom prešiel do protismeru a narazil do vozidla poškodených zn. Peugeot. Znalec T. G. G. vo svojom znaleckom posudku na str. 38 pri obrázku č. 12 uviedol: „Pohľad na miesto, kde sa nachádzalo centrum inými vozidlami nerozjazdenej jemnej hliny a odpadnutej korózie. Uvedené materiály odpadávajú z vozidiel v mieste ich vzájomnej zrážky. Oblasť vyznačená červenou elipsou“. Avšak z pohľadu na obrázok č. 12 je vidieť, že práve na pravej strane vozovky v smere jeho jazdy sa nachádza väčšie množstvo hliny. Táto skutočnosť vyplýva aj z obrázku na č. 1. 63. Znalec predmetnú nezrovnalosť pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní odstraňoval tým, že vozidlá sa od seba začali odďaľovať a zároveň rotovať a pri týchto rotáciách, keď sa od seba oddeľujú, dochádza k vymršťovaniu úlomkov, ktoré sa v danom čase nachádzali medzi vozidlami po povrchu cesty, takže môže sa stať, že nejaký zhuk úlomkov sa môže nachádzať aj v časti cesty, kde nedošlo k zrážke. Taktiež poukazuje na tú skutočnosť, že nedošlo k zrážke čelnej, ale podľa jeho názoru vodič motorového vozidla zn. Peugeot narazil do ľavej časti blatníka jeho motorového vozidla, a to svojou ľavou stranou blatníka, následne do ľavého stĺpika, čomu zodpovedá aj poškodenie osobného motorového vozidla zn. Peugeot vplyvom zrážky s jeho motorovým vozidlom zn. Audi. Vzhľadom na

vyššie uvedené sa teda nestotožňuje so závermi znaleckého posudku a trvá na tom, že on nespôsobil uvedenú dopravnú nehodu. Podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa nevystali také závery, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali jeho vinu pri spôsobení dopravnej nehody a spáchaní prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zákona. Pokiaľ by však odvolací súd dospel k záveru, že je vinný zo skutku, pre ktorý ho súd prvého stupňa odsúdil v zmysle napadnutého rozsudku, poukazuje na neprimeranosť uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody na tri roky. Poukazuje na to, že v minulosti až doposiaľ bol právoplatne odsúdený iba raz, a to ešte v roku 2011, pričom mu trest uložený rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 30.05.2011, sp. zn. 7T/95/2011 bol odpustený amnestiou zo dňa 02.01.2013, a teda sa naňho v tomto smere hľadí, akoby nebol odsúdený. Primeranosť trestu je nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného, (plenárne rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012). Súd prvého stupňa mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, teda v takom časovom trvaní, pri ktorom Trestný zákon umožňuje využitie inštitútu podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Je toho názoru, že v danom prípade boli splnené podmienky pre využitie predmetného inštitútu. Nestotožňuje sa so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého zahľadanie jeho predchádzajúceho odsúdenia nespôsobuje zahľadanie samotnej skutočnosti, že už v minulosti porušil právne predpisy dosahujúcim intenzitou trestného činu. Účelom zahľadania odsúdenia je umožniť páchatel'ovi, aby pri splnení určitých podmienok boli odstránené nepriaznivé dôsledky jeho odsúdenia, ktoré pretrvávajú aj po výkone trestu a ktoré by mu mohli sťažovať uplatnenie v ďalšom živote. Pokiaľ by teda zahľadanie odsúdenia malo pôsobiť iba v rozmedzí, v akom to uviedol súd prvého stupňa, „nálepka“ spáchania trestného činu by páchatel'ovi zostala aj napriek zahladeniu jeho odsúdenia a zahľadanie odsúdenia ako samotný inštitút by strácal zamýšľaný účel. Nedá mu v tejto súvislosti nepoukázať aj na to, že k zahladeniu odsúdenia došlo ešte dňa 02.01.2013, teda pred takmer 12 rokmi a odvtedy nespáchal žiadnu protispoločenskú činnosť v zmysle trestnoprávných predpisov. V tomto smere poukazuje na závery uvedené v plenárnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012: „Je neospravedlivo, aby právo páchatel'a na primeraný trest zodpovedajúci jeho trestnému činu bolo obetované kolektívnemu spoločenskému záujmu bezpečnosti, pričom zahraničné kriminologické a penologické výskumy navyše celkom presvedčivo preukazujú, že neprimerané sprísňovanie trestnej represie, ktoré obvykle (pod vplyvom médií a vysokej miery punitivity obyvateľstva) predstavuje produkt emocionálnej a populistkej trestnej politiky, neprispieva k dosiahnutiu žiadneho pozitívneho výsledku v podobe zníženej kriminality, ale jeho jediným preukázateľným efektom sú chronicky preplnené väznice a rastúci index väzenskej populácie.“ Podľa ust. § 34 ods. 4 Tr. zák.: „Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu“. V súvislosti s primeranosťou trestu ako aj zásadami ukladania trestov nie je podľa jeho názoru v záujme poškodených, aby bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. V rámci napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa bol taktiež zaviazaný nahradiť poškodeným poisťovňami spôsobenú škodu. Okrem toho boli ostatní poškodení so svojimi nárokmi odkázaní na civilný proces. Preto ak by bol skutočne právoplatne odsúdený a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, s istotou by to spôsobilo ďaleko neskoršie uspokojenie prípadných nárokov poškodených. Poukazuje aj na to, že v rámci podnikateľskej činnosti prijal objednávku č. 20240042 objednávateľa A. E., A. XXX/X, XXX XX E., IČO: XX XXX XXX na vykonanie dokončovacích stavebných prác na území Belgického kráľovstva, U. XX, XXXX Q.. V prípade teda, ak by mu teda bol uložený právoplatný nepodmienečný trest odňatia slobody, nemohol by vykonávať či už podnikateľskú alebo inú pracovnú, resp. zárobkovú činnosť, na základe ktorej by dosahoval príjmy, z ktorých by postupne mohol uspokojovať pohľadávky poškodených už po právoplatnom odsúdení, ale až po vykonaní nepodmienečného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené dôvody s prihliadnutím na všetky okolnosti žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, resp., aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a uznal ho vinným iba zo skutku kvalifikovaného ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona a zo skutku, ktorý je kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s prihliadnutím na zásadu in dubio pro reo spod obžaloby oslobodil.

V nadväznosti na odôvodnenie výšky uloženého trestu zo strany okresného súdu, okresný prokurátor podal písomne odôvodnené odvolanie v neprospech obžalovaného čo do výroku o výmere trestu, čo odôvodnil jednak charakterom skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, ako aj samotnou osobou obžalovaného. Okresný súd v odôvodnení rozsudku správne poukázal na všetky vyššie uvedené okolnosti skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, pričom pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal zo zásad pre ukládanie trestov upravených v § 34 Tr. zákona, kde vychádzajúc z § 34 ods. 6 Tr. zákona a základného rozpätia trestnej sadzby, ktorá je upravená v § 157 ods. 2 Tr. zákona (t.j. 1 až 5 rokov), súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov (3 roky) a pokiaľ ide o výmeru trestu zákazu činnosti, tu okresný súd zohľadnil skutočnosti upravené v § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona a obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v rozsahu 4 rokov. S postupom okresného súdu pri určení výmery uloženého trestu odňatia slobody, ako aj trestu zákazu činnosti sa v podstate možno stotožniť, nakoľko tresty boli uložené v zákonom stanovených trestných sadzbách, avšak zo strany okresnej prokuratúry je potrebné vysloviť výhrady ku konkrétnym výmerám či už uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako aj zákazu činnosti, nakoľko uložené tresty sú vzhľadom k charakteru skutku a osobe obvineného neprimerane nízke. Konkrétne možno uviesť, že z pohľadu prokuratúry v danom prípade síce boli splnené podmienky na uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, ako aj na uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo každého druhu na 4 roky, avšak vzhľadom k povahe skutku a osobe obvineného sú uložené tresty neprimerane mierne a nepostačujúce na nápravu páchatel'a, ako ani na ochranu spoločnosti. V prvom rade uvádza, že z hľadiska charakteru skutku, ktorý je odsúdenému kladený za vinu, je nevyhnutné zdôrazniť a poukázať na skutočnosť, že obžalovaný dňa 30.04.2023 v čase okolo 22,28 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Audi A6 Avant, tabuľka s evidenčným číslom F. jednak pod vplyvom alkoholu v množstve minimálne 1,62 g/kg (promile) alkoholu v krvi, ako aj pod vplyvom metamfetamínu v koncentrácii 29,78 ng/ml, čo aj podľa záverov znaleckého dokazovania (viď. znalecký posudok č. 108/2023) vykonaného znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie toxikológia H. D. V. malo za následok, že u obžalovaného bola pod vplyvom metamfetamínu v kombinácii s alkoholom nepriaznivo ovplyvnená jeho pozornosť, motorická koordinácia a rýchle rozhodovanie, zároveň bol predĺžený reakčný čas na zrakové a sluchové podnety, boli u neho spomalené, resp. nekontrolované reakcie a bol tým spôsobený zlý odhad vzdialenosti a prítomnosť uvedenej drogy v kombinácii s alkoholom mala nepriaznivý vplyv na bezpečný spôsob jazdy, keďže obžalovaný ako vodič pod vplyvom týchto látok nemohol byť spôsobilý viesť motorové vozidlo spoľahlivo a bezpečne, a ani ho nemohol ovládať tak, aby bezprostredne neohrozoval seba alebo iných účastníkov cestnej premávky. U obžalovaného A. B. bolo pri posudzovaní primeranosti ukladaného trestu potrebné vychádzať z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, v zmysle ktorého je účelom trestu ochrana spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (individuálna prevencia) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (generálna prevencia). Z hľadiska individuálnej prevencie však uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov a trest zákazu činnosti v trvaní 4 rokov z pohľadu prokuratúry nezabráni obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Dôvodom uvedeného konštatovania je hodnotenie osobnosti samotného obžalovaného, ktorý ani napriek výsledkom vykonaného dokazovania nepriznal vinu, svoje konanie žiadnym spôsobom neolutoval a zo strany obžalovaného nedošlo k absolútne žiadnej sebareflexii. Z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného je potrebné osobitne poukázať aj na skutočnosť, že obžalovaný bol v minulosti opakovane postihnutý za priestupky na úseku cestnej premávky (od 02.04.2021 do 11.03.2024 sa dopustil desiatich priestupkov, z toho deviatich práve na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky) a taktiež bol aj právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť (viď. rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/95/2011), čo nesporne svedčí o sklonoch obžalovaného páchať protispoločenskú činnosť súvisiacu s vedením motorových vozidiel a užívaním návykových látok, ktoré preukázateľne požil aj dňa 30.04.2023, kedy spôsobil predmetnú dopravnú nehodu a práve tieto závery k osobe obžalovaného svedčia o potrebe uloženia trestu odňatia slobody a trestu zákazu činnosti vo vyššej výmere, ako bola výmera trestov uložených rozsudkom sp. zn. 1T/44/2023. Obdobne k nedostatočnosti uloženého trestu z hľadiska generálnej prevencie. t.j. ochrany spoločnosti je potrebné uviesť, že tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, účelom trestu je aj ochrana spoločnosti, ktorá spočíva v tom, že uložený trest odradí iných od páchania trestných činov a zároveň vyjadrí morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Uložené tresty však tento účel nespĺňajú, keďže pri tak závažnej trestnej činnosti, aká je obžalovanému kladená za vinu, nie sú tresty vo výmere uloženej okresným súdom dostatočnými pre ochranu spoločnosti a takto uložené tresty neodradia ďalších potencionálnych páchatel'ov od páchania trestnej činnosti obdobnej alebo totožnej trestnej činnosti. Záverom uvádza, že uložené tresty považujeme za neprimerane nízke jednak

vzhľadom k osobe obžalovaného, ako aj vzhľadom k závažnosti trestnej činnosti a následkom na zdraví poškodených, ktoré boli konaním obžalovaného spôsobené. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhol, aby Krajský súd v Prešove v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1, písm. e/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a obžalovanému uložil trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti vo výmere vyššie, ako je výmera trestov uložených rozsudkom sp. zn. 1T/44/2023 zo dňa 27.09.2024.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného na podklade argumentácie v ňom prezentovanej nebolo dôvodné, z hľadiska argumentácie, čo do výroku o vine, a okresného prokurátora čo do výroku o treste, najmä jeho výmery, aj napriek tomu rozsudok vo výroku o treste zmenil v prospech obžalovaného, zohľadňujúc aj zmeny právnej úpravy, novely Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Krajský súd ďalej zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne detailne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmery trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a okresného prokurátora a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu, ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného prezentovaných aj v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, aj v rámci záverečných rečí,

s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B..

Obžalovaný v odvolaní opätovne namietal závery znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy, T. G. G., č. 70/2023, a tvrdil, že dopravnú nehodu nezavinil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so starostlivým a presvedčivým odôvodnením prvostupňového súdu, ktorý tieto námietky vyhodnotil ako účelové a vyvrátené.

Rozsudok okresného súdu preukazuje, že súd nielenže vzal námietky obhajoby na vedomie, ale tieto boli v priebehu dokazovania vyvrátené samotným znalcom a ďalšími dôkazmi, najmä videozáznamom z vozidla pre túto trestnú vec s nestrannými cestujúcimi (Mercedes). Súd svoje závery o nedôvodnosti námietok a o plnej vierohodnosti znaleckého posudku podrobne a logicky odôvodnil, čím eliminoval akékoľvek dôvodné pochybnosti o skutkovom stave. Z tohto pohľadu je odvolanie obžalovaného v časti napádajúcej výrok o vine nedôvodné. Okresný súd totižto v odôvodnení svojho rozsudku systematicky a detailne reagoval na všetky kľúčové argumenty obhajoby, ktoré spochybňovali závery znaleckého posudku T. G..

V reakcii okresného súdu na konkrétne námietky obžalovaného, súd sa zaoberal všetkými podstatnými tvrdeniami obhajoby, ktorých podstatná a rozhodujúca časť bola neskôr zhrnutá aj v odvolaní a návrhu na doplnenie dokazovania na vypracovanie revízneho posudku z odboru cestná doprava a vyvrátil ich na základe vykonaného dokazovania.

V prvom rade k námietke, že kolízia sa stala v jazdnom pruhu obžalovaného, okresný súd toto tvrdenie považoval za nedôvodné a produkovanými dôkazmi za vyvrátené. Opieral sa pri tom o záver znalca T. G., ktorý na základe analýzy trasologických stôp (ryhy na asfalte od deformovaných častí vozidiel, resp. miesto tzv. vrypu deformovaných častí vozidiel do vozovky v momente nárazu) jednoznačne určil miesto stretu v jazdnom pruhu poškodeného vozidla Peugeot.

K ďalšej námietke obžalovaného, podľa ktorej umiestnenie trosiek a zeminy svedčí o mieste stretu v pruhu obžalovaného, súd vecne správne akceptoval vysvetlenie znalca, ktorý priamo na hlavnom pojednávaní objasnil, že umiestnenie sypkých trosiek a zeminy nie je pre určenie miesta stretu rozhodujúce. Znalec uviedol, že tieto fragmenty sú odmrštené až po oddelení vozidiel počas ich porotačnej fázy, a preto sa môžu nachádzať aj mimo miesta samotnej kolízie, čo rovnako ako okresný súd tento záver aj krajský súd považoval za logický a odborne zdôvodnený.

Rovnako k prvotnej námietke obžalovaného, ktorý mal pôvodne oporu najmä vo výpovedi svedkyne E. M., keď bolo ňou okrem iného tvrdené, že k prejazdu do protismeru došlo v dôsledku náhleho manévru (vyhýbanie sa prekážke – líške). Aj tu okresný súd vecne správne uzavrel, že túto verziu, prezentovanú najmä spolujazdkyňou obžalovaného, svedkyňou E. M., kompletne odmietol ako účelovú a nedôveryhodnú s poukazom na viaceré skutočnosti, jej výpoveď bola vnútorne rozporná a líšila sa od jej skoršej výpovede, jej tvrdenia boli v priamom rozpore s výpoveďou samotného obžalovaného, ktorý žiadnu prekážku nespomínal, žiadny iný svedok (ani posádka poškodeného vozidla, ani svedkovia z tretieho vozidla Mercedes) žiadnu líšku ani inú prekážku nevideli. Záver znalca, že prejazd do protismeru bol plynulý, a nie výsledkom náhleho vyhýbacieho manévru, bol kľúčový a tento záver prijal aj krajský súd.

Okresný súd nehodnotil znalecký posudok izolovane, ale v kontexte všetkých ostatných dôkazov, čím vytvoril uzavretú a logickú reťaz dôkazov, ktorá nedáva priestor na dôvodné pochybnosti. Okresný súd totižto zdôraznil dôkazný význam videozáznamu z vozidla Mercedes (svedok U.), ktorý sa pohyboval v prednehodovom deji bezprostredne pred poškodeným vozidlom Peugeotom a sám musel vyhnúť oproti idúcemu vozidlu Audi. Tento záznam podľa súdu bez rozumných pochybností zreteľne zachytil plynulý prejazd vozidla Audi do protismeru a následnú zrážku. Tento objektívny a nespochybniteľný dôkaz priamo potvrdil závery znalca a vyvracia celú obrannú verziu obžalovaného. Okresný súd správne vyhodnotil výpovede svedkov U. a F. z vozidla Mercedes ako nestranné a kľúčové. Obaja zhodne opísali plynulý prejazd Audi do ich jazdného pruhu, čo plne korešpondovalo so závermi znalca aj s videozáznamom.

Okresný súd konštatoval, že závery znaleckého posudku znalca T. G. sú podrobne odôvodnené, graficky znázornené, v súlade s „prirodzenou laickou logikou" a predovšetkým potvrdené ostatnými dôkazmi.

Týmto okresný súd jasne deklaroval, prečo posudok považuje za vierohodný a prečo námietky obhajoby neboli spôsobilé jeho závery spochybniť, čo si v celosti osvojil aj krajský súd.

K odvolacím námietkam obžalovaného, no najmä návrhu na doplnenie dokazovania na vypracovanie revízneho posudku odboru doprava cestná, znalca T. G. G., č. 70/2023, doplňujúc už skôr uvedené krajský súd uvádza.

Návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania návrhom na revíziu znaleckého posudku z odboru doprava cestná (predložený pred rozhodnutím odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí) pri konfrontácii s argumentáciou okresného súdu v odôvodnení rozsudku a obsahom zhromaždeného dôkazného materiálu, najmä záverov znaleckého posudku znalca T. G. považuje krajský súd za nedôvodný, keďže podstatu rozhodujúcich námietok, v ktorom jazdnom pruhu došlo k stretu vozidiel a približne akou rýchlosťou v čase momentu nárazu oboch vozidiel sa vozidlá pohybovali, nielenže znalec riadne v samotnom znaleckom posudku vysvetlil, no súčasne aj bližšie vysvetlil pri doplňujúcich otázkach na hlavnom pojednávaní, čo sa v odpovedi na argumentáciu obžalovaného aj v logických súvislostiach odzrkadlilo v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu.

V prvom rade hodnotenie a výber fotografií obžalovaným pre účely svojho návrhu na revíziu znaleckého posudku na prvý pohľad nie je komplexné v kontexte všetkých fotografií z miesta dopravnej nehody z obsahu trestného spisu (zo všetkých fotografií dokumentujúcich miesto dopravnej nehody) sa javí ako vytrhnuté z kontextu tak, aby podporili jeho tvrdenia.

Z pohľadu na č.l. 211 (str. 40 znaleckého posudku) na poškodenia vozidla Audi vplyvom zrážky s vozidlom Peugeot a naopak, čiže poškodenia vozidla Peugeot vplyvom zrážky s vozidlom Audi, nie je možné si osvojiť tvrdenie, že išlo čelnú zrážku v jazdnom pruhu auta Audi.

Z posudku je zrejmé na č.l. 212 (str. 41 posudku), zase vzájomná poloha oboch vozidiel v čase okamihu ich prvého vzájomného kontaktu, kde zrážke vozidiel došlo v jazdnom pruhu vozidla Peugeot, a teda z pohľadu vodiča Audi v protismernom jazdnom pruhu.

Ak by došlo k zrážke medzi vozidlami Audi a Peugeot priamym (či až čelným) nárazom, ako to tvrdí v návrhu obžalovaný a vozidlo Audi by išlo pomalšie (cca 70km/h), tak by logicky v prvom rade nemohlo dôjsť k takým deformáciám a v takej časti oboch aut (na ľavej strane na strane vodiča sa mali do seba ako by „vkliesniť“ - zrkadlové prekryvanie“ karosérie v časti smerových svetiel) a súčasne by nemohlo dôjsť až takému otočeniu vozidiel po zrážke (po nehodovom deji) a takým smerom (ako je ustálené v znaleckom posudku), a teda ani vozidla Audi, to znamená, že logicky opierajúc o vysvetlenia znalca malo dôjsť k zrážke z boku oboch vozidiel ich ľavých častí a to v zásade v podstatnej časti (miesta) vozovky v protismernom jazdnom pruhu vozidla Audi a v teda jazdnom pruhu vozidla Peugeot.

Miesto, kde je nasnímaná konečná poloha vozidla Peugeot (a kde má byť aj najväčšia škvrna unikajúcej kvapaliny), nie je ani približne v tom istom mieste, kde malo dôjsť k zrážke vozidiel, to logicky zodpovedá odôvodneniu znalca, miesta tzv. prvého kontaktu oboch vozidiel, totižto kde sa vozidlá zrazili, sú tzv. ryhy na vozovke, ktoré vznikli z karosérií áut. Konkrétne znalec vysvetlil aj v rámci doplňujúcich otázok, že ryhy na ceste sú miesta, kde došlo k tzv. „zahryznutiu“ sa, vrypu časti karosérie do asfaltu, oboch vozidiel na tom mieste vozovky a v momente bezprostredne, kedy došlo k ich zrážke, kde tieto stopy na vozovke sú zjavné v jazdnom pruhu poškodených vozidla Peugeot.

Umiestenie jednotlivých častí úlomkov z vozidiel, hliny a hrdze z karosérii oboch vozidiel, či tvrdenia, že unikajúca kvapalina z Peugeotu začína už v pruhu Audi po nehode (k tzv. vymršteniu úlomkov - mechanika rotácie) znalec uviedol, že tak ako boli zdokumentované na vozovke v kontexte konečnej polohy vozidiel, bolo znalcom vysvetlené odhodením a rotáciou vozidiel bezprostredne po zrážke, pričom spôsob a postup výpočtu rýchlosti oboch vozidiel v pred nehodovom deji bol vysvetlený v tabuľkovej (protokol) časti prílohy znaleckého posudku.

Konkrétne na č.l. 224 str. 53, je bez rozumných pochybností uvedené, že na základe akých vykonaných výpočtov - ktorých protokol je uvedený v prílohách tohto znaleckého posudku – na čl. 244 až 263, konkrétne 255-256 možno konštatovať, že nárazová rýchlosť vozidla Audi do vozidla Peugeot bola v rozmedzí od 100,7 km/h do 111, 3 km/h a vozidla Peugeot sa v tom čase pohybovalo rýchlosťou v rozmedzí od 67,4 km/h do 74, 5 km/h.

Preto ďalšie námietky obžalovaného sumarizované v návrhu na vykonanie revízie záverov označeného znaleckého posudku znalca T. G., je podľa názoru krajského súdu len bližším (javiacim sa na prvý pohľad technicky odborným, nie len laickým nesúhlasom) rozšírením pôvodnej nosnej argumentácie obžalovaného postavenej na spochybnení miesta dopravnej nehody v jazdnom pruhu obžalovaného a teda do proti smeru prešli v čase nehody poškodení autom Peugeot a nie obžalovaný autom Audi, a rovnako rýchlosť v čase zrážky oboch vozidiel, najmä vozidla Audi bola podstatne iná (jazdil podľa neho oveľa pomalšie cca 70 km/h).

V kontexte uvedeného na tomto mieste je potrebné zvýrazniť, že obžalovaný vo svojom návrhu na doplnenie dokazovania (v návrhu na revíziu znaleckého posudku) potom síce príkladmo sám tvrdí, že nie je zrejmé, na podklade akých skutočností mal ustáliť znalec rýchlosť motorového vozidla Audi, no sám neponúka technický prepočet, či iný technicky exaktný (z odboru dopravy) fakt, ktorý by záver znalca T. G. spochybnil, príkladmo na podklade akých konkrétnych technických zistení a údajov zdokumentovaných na mieste dopravnej nehody v náčrtku, resp. plánu dopravnej nehody, všetkých meraní príslušníka ODI na mieste nehody, resp. po doplňujúcom meraní na mieste nehody za účasti vyšetrovateľa, prokurátora a znalca T. G., znalcom ustálená rýchlosť oboch vozidiel v čase nehody je tzv. vypočítaná zjavne nesprávne.

Napokon znalec predsa opakovane bez rozumných pochybností vysvetlil, že vyššia ako povolená rýchlosť Audi nebola technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody. Platí podľa záverov znalca, že vodič vozidla Audi by nehode zabránil, ak by sa úsekom nehodového deja s Audi pohyboval v jazdnom pruhu určenom pre jeho smer jazdy, pričom mal technickú možnosť toto vozidlo viesť v uvedenom pruhu, keďže v predzrážkovom deji sa pohyboval po priamom úseku cesty a jeho prejdenie do protismernej časti vozovky bolo plynulé a ani rozbor dodaného videozáznamu nenasvedčuje skutočnosti, že by vodič vozidla Audi sa niečomu pred zrážkou s vozidlom Peugeot náhle vyhýbal alebo, že by sa nejaký predmet pohyboval v priestore pred predným osvetlením Audi z jednej strany cesty na druhú.

Inak povedané, obžalovaný v návrhu zvýrazňuje skutkové okolnosti z miesta dopravnej nehody, ktoré boli znalcovi známe už pri vypracovaní znaleckého posudku a mal možnosť na nich prihliadať, no nepovažoval ich zjavne za podstatné pre ustálenie rozhodných skutočností pre určenie miesta zrážky (ryhy na ceste, vryp časti karosérie do asfaltu) a rýchlosť vozidiel (na podklade poškodenia vozidiel, konečnej polohy vozidiel po nehode a ďalšie skutočnosti sumarizované v protokole v prílohe znaleckého posudku).

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené podľa názoru krajského súdu znalecký posudok (č. 70/2023) T. G. G. z odboru cestnej dopravy (odvetvie nehody v cestnej doprave), vykazuje zodpovedajúcu mieru metodologickej správnosti a logickej nadväznosti, kde tento nielen predložil písomne, ale jeho závery náležite a logicky obhájil aj počas výsluchu na hlavnom pojednávaní, kde zodpovedal otázky obhajoby.

A napokon vecnú správnosť záveru o zavinení dopravnej nehody obžalovaným ako vodičom vozidla Audi, ako to správne uvádza aj okresný súd, je možné oprieť aj o videozáznam z bezpečnostnej kamery z oproti idúceho (voči vozidlu Audi) vozidla Mercedes a výpovede priamych svedkov bezprostredne pred nehodou (A. U. a B. F.), pričom jediná z výpovedí v prospech obžalovaného verzie dopravnej nehody, svedkyne (už nebohej) E. M., bola vecne správne vyhodnotená, okresným súdom ako čiastočne zmätočná (mala prebehnúť líška cez cestu, dôvod prečo mal strhnúť obžalovaný riadenie do protismeru) a účelová v snahe pomôcť obžalovanému vyvinieť sa z trestnoprávnej zodpovednosti za skutok mu kladený za vinu, kde v kontexte jej výpovede a výpovede obžalovaného v konfrontácii s obsahom produkovaných dôkazov rozhodných pre ustálenie skutkového stavu a jeho právneho posúdenia sa aj časť výpovede obžalovaného napokon javí ako zmätočná a účelová, načo má samozrejme v rámci obhajobnej obrany plné právo. Z doposiaľ uvedeného sa teda javí, že ťažisko obhajoby bolo preniesť zodpovednosť za spáchaný skutok na poškodených, čo je rovnako možné považovať za čisto účelové s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok na úkor inej osoby.

Hoci je predloženie návrhu na doplnenie dokazovania v rámci odvolacieho konania prípustné, odvolací súd nie je povinný automaticky vykonať každý navrhnutý dôkaz. Súd musí posúdiť, či je navrhovaný dôkaz pre rozhodnutie o odvolaní skutočne nevyhnutný a relevantný.

Pokiaľ obžalovaný navrhol vypracovať kontrolný znalecký posudok, tento postup súdu by prichádzal do úvahy len za predpokladu, ak by existovali pochybnosti o správnosti alebo úplnosti pôvodného znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy, v tom prípade by pribratie znaleckého ústavu na vypracovanie kontrolného posudku bolo legitímnym postupom v súlade s ust. § 147 Tr. poriadku.

Opierajúc sa o uvedené krajský súd má zato, že obžalovaným predložený návrh doplnenie dokazovania návrhom na revíziu znaleckého posudku z odboru doprava cestná, tak nebol spôsobilý zmeniť, resp. vyvrátiť alebo oslabiť skutočnosti zistené už skôr vykonanými dôkazmi, nakoľko tieto nepripúšťajú žiadny iný, pre obžalovaného priaznivejší záver.

Obžalovaným navrhované znalecké dokazovanie ani podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné vykonať vzhľadom na dostatočne ustálený skutkový stav už doposiaľ vykonanými dôkazmi, pričom by toto ani nezodpovedalo zásade hospodárnosti konania. Je potrebné uviesť, že Ústava Slovenskej republiky v článku 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom, pričom pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.

Tvrdenia obžalovaného, že zostali opomenuté jeho návrhy ohľadne vykonania znaleckého dokazovania, ako vyplýva z obsahu spisu, nezodpovedajú ani postupu súdu prvého stupňa v konaní (ktorý podrobne vysvetlil, prečo takéto prípadné dokazovanie – obžalovaný doplňujúcimi otázkami na hlavnom pojednávaní spochybňoval závery znalca - nepovažuje za potrebné), a sú účelové. Podľa názoru odvolacieho súdu, obžalovaný mal možnosť v celom rozsahu obhajovať svoje záujmy v konaní a v prejednávanej veci nebola porušená zásada rovnosti zbraní, keď obžalovanému nebránila žiadna prekážka zaobstarať si počas celého trestného konania (až do vyhlásenia rozhodnutia odvolacím súdom, cca počas 2 a pol roka od dopravnej nehody) znalecký posudok na podporu tvrdení, ktorými na rozdiel od prípravného konania argumentoval až na hlavnom pojednávaní, resp. v odvolacom konaní. (Pozri primerane rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Tdo/37/2020, sp. zn. 2Tdo/28/2021).

Krajský súd z týchto dôvodov uvádza, že bolo namieste tento návrh na doplnenie dokazovania obžalovaného ako nedôvodný zamietnuť podľa § 272 ods. 3 Tr. poriadku, nakoľko by išlo o skutočnosti, ktoré už boli zodpovedané, alebo sú zistiteľné z dôkazov už vykonaných resp. pre ustálenie skutkového stavu nepodstatné. Medzi práva obžalovaného totižto nepatrí vyhovenie všetkým návrhom na vykonanie dokazovania, ak súd považuje skutkovú okolnosť za dokázanú a nepovažuje za potrebné ju overovať ďalšími dôkazmi.

Odvolanie obžalovaného v časti, kde napáda výrok o vine z dôvodu nesprávnych skutkových zistení, je preto potrebné vyhodnotiť ako nedôvodné. Závery okresného súdu o priebehu dopravnej nehody sú totižto podložené robustnou a vzájomne sa podporujúcou sústavou dôkazov, ktoré taktiež bez rozumných pochybností potom dopĺňajú aj závery znaleckého dokazovania znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie úrazová chirurgia, H. N. I., ktorý v ním podaných znaleckých posudkoch č. 38/2023 vo vzťahu k E. M., č. 32/2023 vo vzťahu k G. H. H., č. 33/2023 k G. H. F. a č. 45/2023 k E. H., ktorými objektivizoval následky na zdraví a telesnej integrite menovaných poškodených, ale najmä v znaleckom posudku č. 108/2023 znalkyne H. D. V. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie toxikológia, ktorá taktiež exaktne ustálila rozsah ovplyvnenia obžalovaného v čase dopravnej nehody nie len alkoholickými nápojmi, ale aj psychotropnými látkami.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené odvolací súd konštatuje, zohľadniac uvedené skutočnosti a závery vykonaného dokazovania, posudzujúc zistené skutočnosti jednotlivo a zároveň komplexne v ich súvislostiach, že v konaní bolo bez rozumných pochybností dostatočne preukázané, že konaním obžalovaného A. B. došlo k naplneniu pojmových znakov prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zákona a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c/ Tr. zákona.

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste, ktorý napadli obe procesné strany. Kým prokurátor považoval uložený trest za neprimerane mierny a žiadal jeho sprísnenie, obžalovaný ho považoval za neprimerane prísny. Odvolací súd dospel k záveru, že hoci odvolania oboch strán nie sú v celom rozsahu dôvodné, je potrebné pristúpiť k modifikácii výroku o treste, aby tento v plnej miere zodpovedal všetkým zákonným kritériám.

Odvolačný súd preto zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol vo výroku o treste. Výrok o vine, vrátane skutkovej vety a právnej kvalifikácie, ostal nezmenený, nakoľko bol súdom prvého stupňa ustálený vecne správne a zákonne.

Odvolačný súd poukazuje na to, že v prípade odsúdenia páchatel'a je primeranosť uloženého trestu nevyhnutným predpokladom pre dosiahnutie výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutnou podmienkou prevýchovy páchatel'a je akceptovanie trestu ako spravodlivého následku protiprávneho konania. Je zrejmé, že v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii nemôže dôjsť. Uznanie spravodlivosti trestu má predovšetkým práve pôsobenie výchovné. V záujme individualizácie trestu súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliada o.i. na konkrétne okolnosti a spôsob spáchania činu a jeho následok, mieru zavinenia, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a), či možnosť jeho nápravy. Nevyhnutné je celkové posúdenie osobnosti obžalovaného, jeho osobnostného profilu, charakterových vlastností, veku a podobne, ako aj individuálne posúdenie pohnútok a dôvodov, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho prevýchovu tak, aby viedol riadny život. Tak ako pri rozhodovaní o vine, i pri rozhodovaní o treste sa presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu, rešpektujúc § 34 Tr. zákona a zásady ukladania trestov.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že právoplatným odsúdením stráca odsúdená osoba bezúhonnosť, čo sa môže nepriaznivo prejavovať v jej občianskom živote. Bezúhonnosť je podmienkou na vykonávanie niektorých činností, povolaní alebo funkcií. Nepriaznivé následky odsúdenia zostávajú aj po tom, čo sa odsúdený po výkone uloženého trestu vracia do spoločnosti, keďže evidencia trestov vo výpise z registra trestov uvádza všetky, aj nezahladené odsúdenia, vrátane údajov o priebehu výkonu uložených trestov, ochranných opatrení a primeraných obmedzení. Predchádzajúce odsúdenie tak môže negatívne ovplyvňovať proces resocializácie.

Námietky prokurátora poukazujúce na osobu obžalovaného, jeho predchádzajúci život a absenciu akejkoľvek sebareflexie majú svoje racionálne opodstatnenie. Je nepochybné, že miera zavinenia obžalovaného je mimoriadne vysoká, nakoľko vozidlo viedol pod vplyvom alkoholu a súčasne aj omamnej a psychotropnej látky, čo viedlo k fatálnym následkom pre zdravie poškodených. Argumentácia obžalovaného, že nepodmienečný trest mu znemožní kompenzovať škodu, je síce logická, ale v kontexte závažnosti činu a jeho osobnosti je druhoradá voči ochrannej a represívnej funkcii trestu. Jeho argumentácia ohľadom amnestie a zahľadania odsúdenia je právne správna v tom zmysle, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Súd však môže (a má) prihliadať na celkový spôsob života páchatel'a, vrátane priestupkovej minulosti, pri hodnotení jeho osoby a prognózy nápravy. Platí, že v posudzovanom prípade bolo prihliadané na opakované porušovanie dopravných predpisov a aj predchádzajúca drogová trestná činnosť svedčí o tendencii k protispoločenskému správaniu sa obžalovaného, pričom závažnosť činu zvyšuje, spôsobenie dopravnej nehody pod vplyvom kombinácie alkoholu (nad 1,6 promile) a metamfetamínu s devastujúcimi následkami pre poškodených, čo predstavuje mimoriadne vysokú mieru spoločenskej nebezpečnosti.

Na druhej strane, odvolačný súd v súlade s § 34 ods. 4 Tr. zákona prihliadol na všetky základné kritéria rozhodné pre určenie druhu trestu, no najmä jeho výmery, no predovšetkým na ust. § 33a ods. 2, 3 Tr. zákona, kde sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Pri ukladaní sankcií sa dbá aj na to, aby uložené sankcie viedli k odňatiu výnosov z trestnej činnosti a rovnako tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmom na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmom na osobnej slobode páchatel'a.

Krajský súd zohľadnil spáchanie viacerých trestných činov (prečin ublíženia na zdraví a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky) je potrebné zohľadniť fakt, že obžalovaný v krátkom období spáchal 10 priestupkov, z toho 9 v doprave, čo svedčí o jeho sklone k nerešpektovaniu zákona, súčasne bol aplikovaný novelizovaný Trestný zákon (účinný od 06.08.2024), ktorý je pre páchatel'a v tomto prípade

priaznivejši, nakoľko sa pri súbahu priťažujúcich okolností nezvyšuje dolná hranica sadzby o jednu tretinu, pri určení dôvodnosti nepodmienečného trestu, je možné súhlasiť so záverom okresného súdu, že vzhľadom na postoj obžalovaného a závažnosť následkov (doživotné následky u poškodeného E. H.) súd správne vyhodnotil, že podmienečný odklad trestu by nesplnil účel nápravy.

Po zvážení všetkých týchto aspektov dospel odvolací súd k záveru, že úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky je trestom spravodlivým a primeraným. Takýto trest je stále dostatočne prísny na to, aby plnil svoju represívnu a individuálne preventívnu funkciu vo vzťahu k obžalovanému, ktorý preukázal hrubú neúctu k právnemu poriadku a životom iných.

Zároveň však odvolací súd dospel k záveru, že je nevyhnutné posilniť ochrannú funkciu trestu vo vzťahu k spoločnosti. Obžalovaný svojím konaním a predchádzajúcou dopravnou minulosťou preukázal, že predstavuje na cestách vážne nebezpečenstvo. Z tohto dôvodu odvolací súd považoval za nevyhnutné sprísniť trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 5 rokov. Takto uložený trest lepšie ochráni spoločnosť pred rizikovým správaním obžalovaného v budúcnosti, už aj z tohto pohľadu, že počas výkonu trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom trest zákazu činnosti súčasne neplynie (nevykonáva sa).

Vzhľadom na mimoriadne závažné následky (ťažká polytrauma jedného poškodeného s trvalými následkami, ťažká ujma na zdraví druhého), kombináciu alkoholu a metamfetamínu a absolútnu absenciu sebareflexie, sa uložený trest javí ako primeraný.

Kombinácia nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a trestu zákazu činnosti na 5 rokov tvorí podľa názoru odvolacieho súdu spravodlivý a vyvážený celok, ktorý zodpovedá závažnosti spáchaných činov, osobe páchatel'a a všetkým ostatným relevantným okolnostiam. Preto odvolací súd zrušil pôvodný výrok o treste a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Vzhľadom na to, že súd dospel k vlastnému záveru o primeranosti trestu, ktorý plne nezodpovedá návrhom ani jednej z odvolacích strán, boli obe odvolania v konečnom dôsledku vyhodnotené ako nedôvodné.

O zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a rovnako tak aj vo výroku o nároku na náhradu škody bolo rozhodnuté v súlade so zákonom, pričom tieto výroky neboli odvolaním napadnuté.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.